

ПРОЛОГ

Кров.
Це все, про що я можу думати, зіщулено забившись у куток. Я заплющую очі, але однаково її бачу — темну багрянню пляму на свіжому снігу.

Його кров.

Я підіймаюся та визираю у крихітне віконце. Досі падає сніг. Білі пластівці кружляють у повітрі, закриваючи від мене скелю та ліс, що за нею. Усе залишилося таким самим, як і було, і водночас — усе змінилося. Краєвид, що його я колись так любила і який цінувала, зробився тепер безмежно потворним.

Він прогнів. До самого серця.

«Нічого у мене не залишилося, — думаю я, зачиняючи вікно, — нічого, окрім жажливих образів, що вирують в голові».

Протягом останніх чотирьох днів я не промовила ані слова. У серці моему згасла остання надія. Я залишилася сама, цілковито сама.

Повертаюся углиб кімнати. Ковдри мої лежать там же, де я їх залишила. Спробувала було заснути, але марно. Щоразу, коли я заплющую очі, то бачу його обличчя, і згадую, що саме я втратила.

Любов.

Сім'ю.

Дім.

Це було все, чого я прагнула. Усе, чого потребувала. І поки не стало занадто пізно, я цього просто не усвідомлювала.

Я беру ковдру, стріплюю її. Частинки пилу підіймаються в повітря, вони потрапляють мені в горлянку, і я починаю кашляти. Потім я чую... Стукіт. Він лунає голосніше, і я не одразу розумію, що це стукають знизу. У вхідні двері. Хтось грюкає у вхідні двері. Серце моє починає калатати.

Він повернувся. Я знала, що він повернеться.

Я підбігаю до дверей, що ведуть із кімнати, широко їх прочиняю та, злітаючи по сходах униз, обіцяю собі подумки, що відтепер усе буде добре, що я змінюся на краще. Жодних скарг або суперечок — я буду вдячна за родину, яка в мене є, за людину, яку я кохаю понад усе у світі.

Утім, коли я опиняюся вже біля вхідних дверей, мене вітає жіночий голос:

— Поліція. Відчиніть!

Цей різкий та загрозливий звук, здається, прорізається крізь важкі дерев'яні двері — і я тремчу, застигнувши біля них.

— Відійдіть.

Потім — пауза, після якої двері злітають із петель від потужного удару, і в мій бік кидаються, хапаючи мене за руки, двоє офіцерів у формі — чоловік і жінка.

Це сталося настільки швидко, що я ледве встигаю відхекатися; мене виводять надвір і краєм вуха я чую кілька сказаних ними слів.

В останні миті перед тим, як вони мене забирають,
усе стає нарешті на свої місця. Тиша. Кров. Нічні
жахіття.

Я усвідомлюю, що трапилось.

Це я.

Це я його вбила.

ЧАСТИНА ПЕРША

1

ЛІЗА

9 грудня 2018

К оли наша автівка з'їжджає із траси у плетиво вузьких і покручених сільських доріг, Джо починає кричати. Я викручую ручку гучності радіоприймача майже на повну й щосили чіпляюся руками у кермо, сподіваючись, що біт пісні гурту *Little Mix* його бодай трохи заспокоїть. Ба більше — я сама підспівую їм, наскільки мені дозволяє голос, і взагалі, поводжуся так, ніби усе добре, і ми з моїм маленьким хлопчиком просто вибралися на веселу прогулянку за місто. Я намагаюся не думати про Марка і про те, що він зробить, коли зрозуміє, що ми втекли, але мені всюди лунає його голос. Він звучить просто в моїй голові, перекрикуючи музику: «Ах ти ж, хвора на голову курво, — погрозливо каже він, — якого біса ти накоїла?» Я роблю ще голосніше, але Марків голос не зникає.

— Хочу до татка, хочу до татка! — продовжує волати Джо на задньому сидінні.

Раптом серце починає калатати важче і сильніше — уже знайомий передвісник серцевих нападів, що дошкуляють мені останнім часом.

Вимкнувши радіо, я повільно видихаю, намагаючись дотримувати техніки, що її навчилася на консультаціях у психолога, на які вони змусили мене ходити.

Вдих. Видих. Вдих. Видих.

— Усе добре, зайчику, — кажу я, коли серце моє заспокоюється. — Мама просто взяла тебе у велику і цікаву подорож. Ми їдемо на село, там будуть овечки, корівки та ще безліч усякої цікавої всячини, і ми мешкатимемо у гарному будинкові! Обіцяю, тобі сподобається.

Я дивлюся на його обличчя у дзеркалі заднього виду. Його великі блакитні очі почервоніли від сліз. Нижня губа дрібно тремтить; він відвертає голову й дивиться у вікно.

— А ну, Джо, — промовляю я якомога енергійнішим голосом, — перевірмо, чи не видно у віконце якоїсь овечки?

Але поля обабіч дороги порожні, а паркани вкриті грубим шаром паморозі. Ані овець, ані коней — узагалі, жодних ознак життя. Їдучи цією пустельною місциною, я відчуваю, як усередині мене все холоне від страху. Якого біса ти робиш, Лізо...

«Просто розвернися і повертайся додому, — кажу я сама собі. — Ти не мусиш через усе це проходити. Ще не пізно все виправити».

Але потім я згадую спотворене ненавистю обличчя Марка і думаю про аркуш паперу в моїй сумці з намальованим маршрутом до місця, де можна буде

сховатися. Я багато місяців ховала цей папірець — тепер настав час його використати.

Тільки ось тепер, коли я вже у дорозі, мене долають сумніви. Коли я виїжджала, то була впевнена в тому, що роблю, на сто відсотків, але тепер чую у своїй голові голос мого батька — голос прагматичний та розумний.

«Ніщо не дістається просто так, Лізо».

І якась частина мене знає, що його правда. Невже я щойно припустилася найбільшої помилки у своєму житті?

— Не хочу з тобою! Хочу до тата!

Голос Джо вириває мене із задуми, і, хоча його слова боляче ранять мене, я розумію, що вибору мені не залишилося. Я мушу зробити це. Іншого шляху немає.

Я щосили тримаюся за кермо, аж раптом перед нами з'являється дорожній знак. «Гарроубі». Я впізнаю назву цього села — її написано на моєму папірці. Звучить дуже банально, але коли я повертаю ліворуч, то бачу, що «село» насправді являє собою кілька старих халуп із ганками, з коминів яких клубочиться в небо дим. У повітрі висить сірий туман, ми проїжджаємо повз оброблений вапняком міні-маркет із газетною стійкою та старими різдвяними декораціями біля входу. Там же стоїть схожий на примару надувний сніговик. І раптом я здригаюся усім тілом, пригадавши Різдво 2016-го — крики та кров, ціле море крові; відтоді у мої кістки назавжди в'ївся страх, і мені стало остаточно зрозуміло, у якому жахливому становищі я перебуваю.

— Джо, а ну, дивися хутчіше, — кажу я, показуючи пальцем у вікно та відчайдушно намагаючись

говорити весело. — Бачиш, який сніговик? Оце він смішний, не?

— Хочу до татка! — кричить малий у відповідь. — Де татко?

Мені від цих слів крається серце. Я хочу кричати йому, що я — його матуся, що я люблю його понад усе на світі! Але йому це байдуже, тому я лише заспокійливо шикаю на нього, після чого вимикаю радіоприймач і вмикаю придбаний учора диск із казками.

Спершу лунає жвава мелодія, а потім — тихий голос з американським акцентом починає читати «Там, де живуть чудовиська»¹. Коли я була маленька, це була моя улюблена книга; сподіваюся, Джо вона також сподобається. Раптом він припиняє плакати.

— Ну що, так краще? — цікавлюся я за кілька хвилин, не зводячи очей з дороги.

Але він не відповідає. Він повністю занурений у слухання.

— Дякую тобі, Господи, — шепочу я, вдячна за тишу.

Ми були на краю села. Небо темнішає, праворуч з'явилися будиночки з червоної цегли. Під'їхавши ближче, я бачу на дерев'яному знаку написані чорною фарбою слова «ДЕНЬ УСІХ СВЯТИХ» і чоловіка, який стоїть перед входом до церкви.

Священник. Коли ми проїжджаємо повз нього, я ловлю на собі його погляд і пригадую, як востаннє відвідувала каплицю, а мої руки були вкриті саднами.

¹ «Там, де живуть чудовиська» — дитяча книжка з картинками американського письменника та художника Моріса Сендака.

Від цього моєю шкірою пробігає мороз. Я відганяю ці спогади й зосереджуюся на дорозі. Навігатор сказав, що мені потрібно проїхати цією дорогою за село ще зо п'ять кілометрів, хоча я більше покладаюся на слова із записки, що врізалися мені у пам'ять. «Виїдеш просто до озера. Його неможливо пропустити».

Коли я їду вузькою дорогою, пагорби обабіч мене височіють, начебто розгорнуті сторінки книжки-розкладачки. Небо стає темно-сірим. Западає ніч. Не видно ані будинків, ані людей. Навіть жодного автомобіля не їде назустріч. Мою грудну клітку розпирає від тупої паніки, я відчуваю, як вона підіймається аж під горло. Я зосереджуюся на м'якому голосі з аудіодиска, що описує диких чудовиськ та їхнє страшне ревіння, і раптом мені знову стає ніби шість років, і я ніби знову згорнулася клубочком на канапі біля тата, а він читає мені історію про молодого хлопця, який вирушив у далеку подорож морем.

Ці спогади заспокоюють мене, я сідаю рівно та зосереджуюся на дедалі сильніше розбитій та вибоїстій дорозі. І ось раптом, коли ми виїжджаємо на вершину пагорба, переді мною з'являється він — безкрай чорної води. Я під'їжджаю. Буцімто просто з озера виростає та набуває форми тінь — і я бачу високу будівлю із чорного каменю, із заґратованими вікнами. «Цього просто не може бути», — думаю я, пригальмовуючи біля озера. Цей будинок зовні нагадував в'язницю або одну з тих психушок, де замикали людей у Вікторіанську епоху. І очевидно, що там багато років не ступала нога людини — будівля майже повністю розвалена. Я дістаю записку зі своєї

сумочки й читаю, молячись, аби виявилось зрештою, що я просто не туди звернула.

Я дивлюся у вікно. Біля дверей висить табличка, але світла для того, аби зрозуміти, що там написано, бракує. Я складаю записку та повертаю її до сумочки.

— Дві хвилинки, Джо, — кажу я, обертаючись до нього.

Він швидко заснув, притулившись щочкою до свого затяганого іграшкового зайця.

Обережно, намагаючись його не розбудити, я відчиняю двері та виходжу назовні. Повітря холодне, лютує кусючий вітер. Я застібаю пуховика, підходжу до будівлі. Згадуючи нашу з нею останню розмову, відчуваю, як мені судомить живіт. Усі казали, що їй геть зірвало дах. А що, як усе це якийсь божевільний жарт?

На краю озера розбита пристань. Біля неї бовтається, похитуючись на вітру, старий гребний човен. Бам, бам, бам. Від цього звуку шкіра моя вкривається сиротами, і я поспішаю до будинку.

Зблизька він здається ще більшим — велетенське страхопудало, що нависає наді мною, немовби корабель. Вікна темні, із товстим шаром грязюки, а просто переді мною — важкі дерев'яні двері із мідним молотком посередині. Табличка, яку я бачила з машини, теж була вкрита грубим шаром бруду. Я роблю крок уперед, витираю її тильною стороною руки й читаю ім'я, написане схожим на дитячий почерком.

«Ровен-Айл». Це він. Це — той будинок.

І я чи то кроком, чи то бігом повертаюся до машини. На щастя, Джо все ще спить на задньому сидінні. Я відчиняю дверцята з боку водія і плюхаюся на своє сидіння. Треба потрібно просто ввімкнути двигун

і забиратися звідси геть. Оце було б розумне рішення. Але потім я замислююся над тим, що я накоїла і як сильно розгнівається Марк. Вороття мені немає.

Ні, тільки не до того пекла. Я намагаюся варіювати інші варіанти. Готелі. *V&V*. Але це — короткострокове рішення, до того ж, ураховуючи вартість номерів, грошей мені вистачить усього лише на кілька днів. Словом, інших варіантів у мене немає. Іншого виходу — також.

Я обертаюся і дивлюся на свого хлопчика, який спить на задньому сидінні, його м'які, світлі вії визирають з-за фіранки золотих кучерів. Я його люблю так сильно, що мені аж болить. Я — його мати і маю перебувати з ним поруч, мушу його захистити.

2

СОЛДАТ

Ровен-Айл, 2002

Це буде мій перший запис у цьому блокноті. Мені було дозволено записувати свої досягнення як елітного солдата. Ви можете вирішити, що якщо я солдат, то повинна жити з іншими солдатами в таборі або десь у пустелі, де люди скидають бомби. Але я не така, як інші солдати. Почнімо з того, що я не доросла людина, я — дівчинка. У мене чорне волосся та чорні очі, а мешкаю я у великому старому будинку, з якого видно озеро. Це не один із тих гарних будинків, як маєток Міззелтвейтів або «Зелені дахи», про які я дізналася з книжок у пересувній бібліотеці.